

BİTSİN

Kendisine dokunan en sıcak ellerin annesinininki olduğunu fark ettiğinde üç yaşındaydı. Çevresinde vuku bulan hadiselerin hiç birinin anlamlandıramıyordu. Ama bunu biliyordu, o yaşında biliyordu hem de. Sadece annesini hissettiğinde ağlamıyordu. Başka bir el yanaklarına değdiğinde, başka bir nefes yüzüne üflediğinde ürperip de ağladı yıllarca, susturucusu annesinin kucağıydı. Oraya yerleştirenince ufacık bedenini çıt çıkarmazdı.

Şimdi ise aynaya bakıyordu ve biliyordu bakmakla görmenin arasındaki farkı. Öğrenmişti, öğretilmişti O'na. Herkes bakabilirdi ama herkes göremezdi. Aynaya bakıyordu şimdi, parmaklarını soğuk yüzeyinde gezdiriyordu. Hiç göremediği yüzünün resmini çiziyordu parmak uçlarıyla. Bilmiyordu, bakıyordu ama bilemiyordu. Yakışıklı mıydı gerçekten annesinin söylediği kadar? Sahiden de sokakta annesiyle kol kola yürüyorlarken kızlar dönüp bakıyor muydu O'na? Bilmiyordu, bilemeyecekti.

İnsanın ağızından çıkardığı sözcüklerin yansımaları karşısındakinin yüzünde görememesi pek elem bir şeydi. Tolga hiç göremedi ağızından binlerce kez ölçüp biçerek kurduğu cümlelerin suratlarda oluşturduğu tepkileri. Söylenenleri duydu sadece. Konuşurdu Tolga. Çok konuşurdu. Etkilemek isterdi karşısındakinini ama bilemedi hiç, ne zaman şaşırttı dinleyenini? Ne zaman ağızını açık bıraktı? Ne zaman kalbine bir kıymık batırabilip yüzünün buruşmasını sağladı? Hep düşünürdü kendisine sürekli O'nu çok sevdiğini söyleyen annesi ya bu cümleyi kurarken sırtını dönüyorsa O'na? Bilemezdi. İhtimal sonsuz bir ölçüğe uzanan sayılardan oluştuğundan Tolga ihtimalleri düşünmezdi.

Ama kulağı çok keskindi Tolga'nın. Tanrının bir lütfuydu adeta. Belki de "Bir yerden alırsa, bir yerden de verir O." sözünün bir kanıtıydı Tolga'nın kulağı. Hisseder ve unutmazdı Tolga'nın kulağı bir duyduğunu. Yaşıtlarıyla arasında oluşan tek fark gözlerinin işlevsizliği değildi. Tolga uzundu, Tolga kendisinin tahmin edemeyeceği kadar çekiciydi, Tolga okurdu, çok okurdu. Yaşıtlarının sosyalleşmekten vakit bulamadıkları o eylemi Tolga hayatının en hızlı akan damarı yapmıştı annesinin yardımıyla. Ayrıca Braille alfabesini 7 yaşında keşfetmiş yıllardır kullandığı Türkçeden çok daha etkili bir şekilde kullanır olmuştu. Bazen günün birinde bir şey olur da gözleri açılır diye hayal ettiğinde "Bu alfabeyi nasıl bırakırım?" diye düşünür Tolga. Hayalperesttir. Sesli kitaplar en yakın dostları oldu çocukluğundan itibaren. Kulağıyla okur o hikayelerin içine salardı kendini Tolga. Çıkmak bilmezdi. Çünkü sesli kitapları okurken düşünmezdi Tolga. Sorgulamazdı. Çünkü Tolga nadiren sorgulamazdı.

"Neden?" annesinin cevaplayamadığı tek soruydu Tolga'nın ağızından çıkan. Annesi Tolga'yı bilgiye karşı hiç aç bırakmadı. O'na hep okudu, anlattı, öğretti ama buna cevap veremedi. "Neden ben kitapları okumak yerine dinlemek zorundayım?" Tolga'nın ilk tanıştığı kitap "Oblomov" idi. Ağır bir kitap, epey kalın. Tolga babasına sorduğunda, babası kısa bir özet geçip kitapta dünyanın en tembel adamını anlattığını söylemişti. Odasına çekildi Tolga bunu duyunca. "Tembelin teki miyim ben?" diye sordu kendi kendine. Çünkü babası tam da O'nu tarif etmişti. Günlerce yatağına kendini hapseder, bazı zamanlar bir hafta süresince annesinin perdeleri açmasına izin vermezdi. Tanrı O'na gözlerini bahşetmezken bol bol ümitsizlik kökleri salmıştı böğrüne. Tolga ümitten yoksundu, bu yüzden düşünmezdi ihtimalleri ve çoktan fark etmişti ümitsizlik bir kişilik özelliği idi. En sevdiği zaman zarfıydı: Asla. "Asla görmeyeceğim! Asla gülmeyeceğim! Asla bilmeyeceğim! Asla aşık olacağım kadının saçlarını sayfalarca betimleyen şiirler yazmayacağım çünkü hepsini yapmacık, yalan bulacak! Bilecek, görecek ben görmeyeceğim, ben bilmeyeceğim!"

Tolga'yı hiçbir şey öldürmezdi de kendisine nefesi tükenene kadar öyküler okuyan annesine bir kere bile gözlerinin içine bakıp teşekkür edemiyordu ya işte o an o ümitsizliğim diye içinde beslediği kedi bir kaplana dönüşüyor, Tolga'nın iç organlarını parçalıyor, için için kanatıyor ve dakikalar sonra sakinleşip köşesine çekiliyordu. Ölüyordu o zamanlar. İnsan gün

be gün ölüyordu Tolga biliyordu ama Tolga akan hayatı seyre dalıp bu gerçeği görmezden gelemiyordu.

Bahçelerini severdi Tolga.Kocaman bir bahçeleri vardı.Öyle anlatmıştı annesi.İçinde begonyadan zambağa,karanfilden güle her tür çiçek vardı.Öyle derdi annesi.Ne zaman bahçelerinde koşmak istese yürütürdü annesi oğlunu.”Oğlum,biraz turlayalım beraber hava da çok güzel daha sonra bahçeye gireriz.”Yürürlerdi.Daha sonra annesi “Dönelim.” derdi.Bahçeye girerlerdi.Tolga ayakkabılarını çıkarırdı.Güzelliklerini seyre dalamadığı doğadan intikam alırcasına basardı toprağa,ezerdi çimeni.Göremediği yeşili buruştururdu ayaklarının altında.Koşardı sonra.Nefessiz kalana dek,bir duvara toslayana dek koşardı.Bir keresinde annesine çarpmıştı olanca hızıyla koşarken.Duvara doğru yönelmişti yine,fazla hızlıydı.Hızlıydı çünkü öyle istiyordu.Rüzgar,ellerini suratına çarpsın istiyordu,aldığı nefes canını yaksın istiyordu,elleri havayı kessin istiyordu derken...Güm!Yumuşacık bir şeydi çarptığı,tız bir çığlık duydu.Bağırıldı Tolga,eğildi.Dokundu annesine.Sarıldı.”Duvar” diye tısladı annesi yerdeyken.”Az daha duvara çarpacaktın...”Bayıldı sonra.Sarıldı Tolga annesine.Ağladı günlerce.İşe yaramayan gözlerine ceza keser gibi döktü göz yaşlarını.Çok korkmuştu,annesini kaybedecek diye çok korkmuştu.Hayat O’na vermedikleriyle sınıyordu kendisini,o yüzden kendisinden daha fazla bir şey almaya hakkı yoktu.Sahip olamadıkları en başta kendisine bahşedilmeyenlerle sınırlı kalmalıydı,daha fazlasına tahammülü yoktu.Daha fazla “Olsun.” Demeyecekti Tolga.Otuz gün annesinin koynunda uyudu.Toplam sekiz yüz on üç kere özür diledi annesinden,üç yüz on dört buse kondurdu yanaklarına.Çok korktu Tolga.Kafasında dünyanın resmini oluşturabilen tek insan gitmesin istedi.Tanıdığı en iyi fotoğrafçıyı kendisi böyle gönderemezdi ölüme.Annesinin sokakta beraber yürürler iken etrafı bir anlatışı vardı ki en benim diyen şair böyle dile getiremezdi eşrafı.Üstüne bastıkları evreni seven çok duymuştu Tolga ama annesi kadar söyleyenini tanımamıştı hiç.

Bir keresinde bir çay bahçesinde otururlarken annesi yan masada oturan iyi giyimli adamı yaklaşık on üç dakika boyunca anlatmıştı Tolga’ya.Tolga talepkardı hep,daha çok sorardı.Adamın çorabını,saçlarını ne yöne taradığını,kemerini,sigarasının filtresinin sarı mı beyaz mı olduğunu en ince detayına kadar anlatırdı annesine.Bıkmazdı kadın,bıkmadı.Tolga’nın her mimiği bir umut oldu içine,O’nu güldürebildiği zamanlar “İyi ki varım,iyi ki var.” derdi.Dünya üzerinde çok az insan,çok az insan bu kadar içtenlikle söyleyebilirdi bunu.Annesi söylüyordu Tolga’ya.

Annesini en çok üzen şey ise hayatını renklerden yoksun olarak tamamlayacak bir çocuğa sahip olmak değildi de beklentisi olmayan bir çocuğa sahip olmaktı.Aslında her anne kendine itiraf etmese de çocuğunun bir takım planlar yapıp o doğrultuda çaba gösterip bata çıka bir yol tutturmasını ister ve çocuğu hayattan bunun tam aksini talep ederse veya hiçbir şey talep etmez ise anne kırılır.Oğlu “Olmaz.” diyordu.”Ben istersem olmaz.İstedğim ne oldu ki? Olmaz.İstesem de olmaz.Zaten baksana anne kendi ellerimi bile göremiyorum.”Kırılırdı annesi.Dağılırdı kalbi.Odasına kapanır,yastığı başına gömer hıçkırığa hıçkırığa ağlardı kasetçaların sesini sonuna kadar açıp.

Tolga’ya sorulsa idi eğer göremiyor olmanın milyonlarca dezavantajını saatler süren hipotezlerle ortaya koyar,karşısındakinin ağzını açık bırakacak doğru sözleri seçene kadar anlatır,sonra aniden susar ve sütlü kahvesinden bir yudum alırdı boşluğa bakarak.Ama bu dezavantajların en büyüğü sürekli kontrolde olmaktı.Çünkü daimi kontrol öldürürdü.Adım atarken tereddüt ederdi Tolga,kaşığı ağzına götürürken iki kere düşünürdü,kapıyı kilitledikten sonra defalarca düşünürdü doğru yöne mi iki kez çevirdi diye,adım atmazdı Tolga,ayaklarını yere sürte sürte giderdi,herhangi bir yere takılıp sendeleme ihtimalini sıfıra indirgeyerek.

Şimdi lavaboda Tolga.Tekrar yüzüne soğuk su çarpıyor.Kendisine itiraf edemez ama bu her sabahki uyanma seansları gönlünde hep bir umut Tolga’nın.İnanıyor ki bir gün,bir sabah aynaya bakacak,buz gibi soğuk suyu avucuna alacak suratına çarpacak,ellerini daha önce hiç görmediği yüzünde gezdirecek,parmaklarını cildinde dolaştıracak ve elleri ile yüzünün

ilişğini kestiği o ilk an aynaya bakacak.Gözlerinin ta içine bakacak bu sefer.Gülümseyecek.”Evet!” diyecek.”Evet annemin dediği kadar yakışıklıymışım!Yalan söylememiş.Zaten anneler hiç yalan söyler mi?”Koşacak annesine,boynuna atlayacak.”Anne!” diyecek. “Saçların sapsarı,elbisen ne kadar güzel,ne kadar zarıfsın...”Belki annesine hiç söylemedi ama ezbere aldığı bir şiiri okuyacak O’na ilk annesinin okuduğu,yıllar önce.”Anne!” diyecek.”Bana kapıyı göster,bana kurabiyelerini göster,bana suyu göster...”Susmayacak hiç.İnanıyor buna,bir gün olacak.Evet aslında beklentisi yok Tolga’nın.Evet Tolga biliyor asla olmayacak böyle bir şey ama “Kaçamak.” diyor Tolga.”Zihnimin kaçamağı.Bunu da ona çok görmem.”

Ve şimdi bu Tolga’nın yüzüne bakarken işlevini yitiren ama bunun farkında olmayan bu aynanın önünde Tolga hatırlıyor bir yaşını. Bir yaşı, yaşamının bir yılı ama kaçınıcı bilemiyor. Zaten zamanla arası hiç iyi olmadı Tolga’nın. Ama tek basamaklı bir yaşında olduğundan emin Tolga. Komşunun kızıyla el eleler. Dışarıdalar. Anneleri yanlarında. Sesler duyuyor Tolga.Yanıdakiler çevredeki seslerin değiştiğini,yeni ve baskın olanların titreşimleri yaydığını fark etmeden saniyeler önce başını göğe doğrultuyor Tolga.Tolga’nın gözleri öylesine mavi ki bulutlar kıskanıyor.Bir yandan da hesap sorar gibi Tolga o an.Bir başkaldırı var hayata.Dümdüz olan boynu,kocaman gözleri,sımsıkı ağzı gösteriyor bunu.Dişleri kenetlenmiş birbirine.Duyuyor Tolga şimdi de yanındaki kızı:”Bak!” diye inliyor kız.Elini avucunda bütünleştirdiği Tolga’nın eliyle beraber havaya kaldırıyor.Parmak ucu göğü gösteriyor.Sola yatmış biraz. ”Kara kargalar geçiyor.”Tolga kafasını kaldırıyor ama kızın elini kaldırdığının ters istikametinde oynatıyor başını.Heyecanla “Nerede?” diye bağıyor.Kız afallıyor.”Orada baksana!” diyor.Tolga inatla öbür tarafa sağa yöneliyor.Sesleri oradan duyuyor.Kız korkuyor.Elini bırakıyor Tolga’nın.Tolga’nın eli havayı tokatlıyor.O sıcaklık yitip gidince kırılıyor Tolga.Dağılıyor kalbi.Ellerini kaldırıyor,göğüs hizasında,kızı arıyor,ellerini arıyor,adımlarını atıyor.Kız bir iki adım geri atıyor.Çekiniyor,böyle körebe görmemiş hiç,hem henüz başlatan olmamış ki oyunu.Doğruca annesinin kucağına doğru koşuyor,atlıyor,oraya gömüyor kendini,güvende hissediyor şimdi.Tolga birkaç adım daha atıyor,elleri havada hala.Ebeleyecek değil,dokunacak birini arıyor,kızı arıyor,ellerini arıyor.Bir kaç adım daha atıyor.Annesi saniye saniye tanık oluyor bu sahneye.Tolga’nın küçücük kalbi bire,beşe,ona,bine bölünüyor attığı her adımda uzanacak da dokunacak sanıyor yine yıkılıyor,yine harap oluyordu.Annesi kalkıyor yerinden gözünde bir damla yaş ama bine bedel.Kucaklıyor çocuğunu öyle bir kucaklıyor ki Tolga sanıyor bir daha hiç bırakmayacak,öyle,orada o şekilde geçecek ömrü.İlk kez ağlıyor Tolga annesinin kucağında,yeniden de ağlıyor.Şimdi Tolga banyoda bunu hatırlıyor,bir daha seviyor annesini.

Bazen sorular yöneltiliyor Tolga’ya ölçsüz ağızlardan,tartmadan kurulan cümleler,aslında yan yana hiç gelmemesi gereken kelimeler cümleye dönüşüp kulağına fısıldanıyor Tolga’nın.O cümlelerden biri,bir akşam şöyle patladı kulağına:”Nasıl bir şey görememek Tolga Ağabey?”Küçük bir kız bu,apartmanın kapısının önündeler Tolga ile.Alt kattaki komşularının kızı.Tolga sorunun şiddeti ve derinliğini kızın yaşına oranlayınca aslında bir 10 yıl sonra bu soruyu sorsa bağıarak şu cevabı vereceğini düşünüyor:”Tam olarak şöyle:Güneş gözlerimi yaksın da bir şeyler gerçekleşsin diye güneşli günlerde kafamı hep gökyüzüne yöneltirim!İnsanlar yanımdan geçerken bugünün ne kadar da güzel yaşamaya layık olduğunu söylerler!Katılırım onlara.Sırf onlara katılmak için alnımdaki terler boncuk boncuk olup da suratımda tek çizgiler nehirler oluşturana kadar,boynum kopacak gibi ağrıyana kadar indirmem başımı!Tek bir soru sorarım muhatabı bende kalsın.Neden?Kimse cevaplamaz.Annem bile cevaplamıyor.Başka kimden alabilirim ki yanıtı?Annem bile bilmiyor!İnsanın dokunduğu bir şeyi görememesi nasıl bir tereddüt yaşatır hayal edebilir misin?Eminim bana şimdi edebileceğini söyleyeceksin ama sen sadece kendine itiraf edemezsin:çünkü hayal edemezsin!Her kurduğum cümleden sonra karşıdan bir yanıt

beklediğimde evetin daha yakın olduğunu biliyorum. Bu, ne kadar acıtıyor biliyor musun? Ben konuşuyorum! Ben nefes alabiliyorum! Ben kendi midemi kendim doldurabiliyorum! Benim acınmaya ihtiyacım yok! Bir çok kimseden sağlıklı düşünebiliyorum. Ben yapmadım hiç birini! İstemedim! Yaşıtım onlarca insanın arasında bir fakültede okumak istemedim. Gözlerini göremediğim insanlar bana yalan söylesin de onlara gülümseyeyim diye karışmak istemedim aralarına. Benim fakültem kitaplığım, sayfalarım annemdir!" Ama Tolga bu cümleleri hiç kimseye kurmadı. Bu cümleler aklından çıkmadı, midesine aktı, midesini yaktı ve kustu Tolga. Kız iğrendi ilk kez Tolga'dan. Oysa ne kadar yakışıklı bir ağabey idi Tolga. Onun abisi olsun isterdi kız. Artık istemiyordu.

Tolga şimdi tuvaletteki aynanın karşısında tekrar. Niye sürekli burada durduğunu kendisi de bilmiyor. Belki biraz ironiyi seviyor olabilir. Şu anda aynadaki görüntüsünü hayal ediyor. Ağlıyor aynadaki çocuk/adam/delikanlı/yakışıklı... O an O'na oturtulan sıfat her neyse yansıyan Tolga ağlıyor şu an. Elleri göz kapaklarında çekiyor, büzüyor onları, bastırıyor ellerini üstüne, eline bir jilet alıyor kesiyor göz kapaklarını, evet, sırf onlar yüzünden görmemişçesine, tüm suç, tüm yük onlarınmışçasına. Kanıyor gözleri zihninde. Bitiyor hepsi, karanlık yitiyor, kırmızı oluyor.

Çıkıyor tuvaletten Tolga. Eli kesik, kanamış. Sarmış elini tuvalet kağıdına, Annesinin yanına gidiyor. Kucağına kafasını koyuyor. Susuyor Tolga, içi susuyor, çıt yok. Eski bir alışkanlığı. Bebeklikten kalma. Elini yüzünde gezdiriyor annesinin. Islak yanaklarına dokunuyor. Ağlamış annesi. Bazen böyle oluyor. O pencerenin kenarında otururken annesi, uzaklara bakıyor herhalde, ağlıyor sessizce. Tolga bu anlarda hep kendine kızıyor. "Bir Göremedim." diyor. "Görseydim de ağlamasaydı. İki tane küçük göz, çalışsanız ne olurdu ki?" Annesi fark etmiyor elini Tolga'nın. Oysa ki Tolga bir nefes eksik alsa hayattan, annesi sorar hesabını öbür tarafta, biliyor Tolga. Saklıyor elini.

Bazen gitmeyi düşünüyor Tolga. Annesi daha fazla ağlamasın diye. Ama sonra anahtarın yerini nasıl bulacağını düşünüyor. Cayıyor hemen. Annesi kapıda asla bırakmıyor anahtarı.

Bir son düşünüyor Tolga aslında kendine. Bitirmek, noktalamak istiyor. Ama cesaret edemiyor. Yirmi üç yaşına gelmiş. Annesinden başka kimseyi istememiş. Şimdi ise, hayatı istemiyor. Kendini istemiyor. Bir nokta düşünüyor Tolga, iki basamaklı yılları büyümeden koymak istiyor hayatının cümlesine. Ciddi düşünüyor bir takım arkadaşlarının bir takım kızlar hakkında düşündükleri gibi. O hiçbir kız hakkında ciddi düşünememiş. Ama şimdi hayat hakkında ciddi düşünüyor. Bir siyah nokta, bir ağrısız son. Bütün fedakarlıklarını düşündü annesinin, O'na yaptığı her şeyi, annesinin O'na okuduğu bütün satırlar için Tanrı'ya teşekkür etti, cennetinde yer ayırmasını istedi, O'nun ağzına götürdüğü her aşı, en güzel yemek bildi, Tolga kıymet bildi. Ama Tolga kendini hiç sevedemedi. Bitsin istedi o yüzden artık. Karamsar biri eğer karanlığa gömülüyse hayatı boyunca aldığı kararları duyguları değil, karanlığı etkiler. Karanlığı onun yerine düşünür, kimi zaman karanlığı onun yerine konuşur. Tolga'nın karanlığı "Yeter." diyor. Bu Tolga'nın zihninde "Biter." diye yansıyor. Mantıklı düşünüyor Tolga. "Ömür dediğin biter. Bugün, yarın, bugün, yarın... Ha şimdi bitmiş ha yıllar sonra ne fark eder?" İnanç gölgesi altına alamıyor Tolga'nın kor düşüncelerini. Tolga bu kez tereddüt etmiyor.

Çok önceleri aklına düşmüş bu aslında. Annesinin odasında kasetçalar "tık!" edip kasetin a tarafının sonlandığını haber verdiği an, kapıda dikiliyordu Tolga, duydu hıçkırıkları. O an dedi ki: "Bitsin! Böyle gitmesin." Karar verdi o an ve hayatında ilk kez ikinciye düşünmedi bu adımı atarken. Annesini böyle çok üzeceğinin farkındaydı ama, bir yıl ağlardı sonra geçirdi. Öyle düşünmüştü Tolga. Onlarca yıl daha ağlatmak istemedi annesini.

Planını yaptı Tolga. Bir gece annesini dinledi yatmadan. Adımlarını nereye atıyor kulak kabarttı. Evin her santimetrekaresini ezberledi. Annesinin küçük adımlarının nereye kaç tanede ulaşabileceğini bilirdi. Duyduğu en ritmik melodiydi annesinin adımları. Takip etti anahtarın sesini. Odasındaki çekmecenin sesini, annesinin yatmadan hemen önce derin derin

içine çektiği nefesini.Önce bir tarih belirlemek istedi Tolga.Takvimine kırmızı kalemle bir tarih çarpı atmak istedi. Sonra vazgeçti, düşünürse vazgeçerdi. Herkes gibi... Böyle olmayacaktı. Çıktı odasından bir saatlik bir aranın ardından. Annesini dinlemişti bir saat boyunca. Nefesini alışı, verişini, alışı, verişini... Sonra karar verdi, düzene girince nefes, harekete geçmeye. Kapısını açtı, ardından da annesinin kapısını. Elleri yol gösterdi, elleri söyledi, elleri yaptı, Tolga yalnızca düşündü. Çekmeceye sordu elleri, çekmece kendi açıldı, Tolga düşündü, elleri aldı, Tolga çıktı odadan. Çok sessiz oldu, her yer, her şey. Holü geçti Tolga. Anahtarı kilide soktu. Çevirdi iki kere. Nefes aldı, nefes verdi, derin, iki kere. Dışarı çıktı. Yüzlerce kez bastığı o merdivenlere bastı. Ama sanki bu sefer her basışında titretiyordu yerleri. Bir şey yapacaktı, bir şey olacaktı. O kadar. Aslında bu biraz da istediği olsun diyeydi."Hayatımda bir kez bir istediğim olsun. Ben yapayım olsun."Annesi ile binlerce kez yürüdüğü o sokaktan sola saptı. Elleri öndeydi, bel hizasında. Sonra o sesi duydu. Kayalara tokat atan o dalganın sesini, ellerinden başka bir yardımcı daha bulduğuna sevindi. Yöneldi dalgalara, kayalara tırmanırken bir iki kez düştü kalktı ama umursamadı, hayatının düşüşünü yapacaktı daha ne oldu? Hem zaten Tanrı'da başka kim bir düşüşün yükseliş, bir yükselişin ise düşüş olmadığını bilebilirdi ki? Kollarını açtı. Rüzgârı emdi dudakları. Boğazları bayram etti. Saldı kendini boşluğa."Tolgaaaaaaa!"Zihninde patladı ses. Kendi ismi hiç bu kadar anlamsız gelmemişti. Belki de Tolga daha kendini öldürmeden on saniye önce hayattan kopardığından kendini, duymadı, duymak istemedi sesi. Bir el yapıştı boğazına. Sevindi Tolga "Kendi başıma yapmak zorunda değilim." dedi."İşte biri benim yerime yapıyor."Sonra Tolga'nın teni, tanıdı elleri. Küçükken vücudunda gezinen köpüklerin oluşum sürecindeki yardımcıları onlar, ellerine değen ilk ellerdi, şimdi boğazındaydılar. Herhalde insafli olurlardı. Annesi sarıldı arkadan Tolga'ya. Bağırды. Çekti kendine, ölümünden çaldı çocuğunu. Bir anne yanındayken, istemiyorsa eğer evladının ölmesini, ölmüyordu çocuk. Sarıldı oğluna ağladı. Tolga iki heceli bir kelime söyledi:"Anne!"Hayatı boyunca kurduğu iki heceli kelimeler anlamlıydı hep, en merak ettikleriydi."Babam, gitti, nasıl, neden, kimle, kime..."Ama bundan anlamlısını kurmamıştı. Annesi tıkırtıları duymuş oğlunu takip etmiş, Tolga'nın son noktasını koyacağı cümlelerin üstünü karalamış, tekrar baştan yazmıştı. Bir anne istiyorsa oğlunun kaderini belirleyebiliyordu. Tolga ağlıyor şimdi pişmanlığından."Nasıl yapabildim bunu anneme?" diyor kendi kendine. Annesi duymuyor. Ama biliyor. Biliyor ve affediyor çocuğunu.

Ad Soyad:Efe Ulucan

ÖZGEÇMİŞİM

10 Haziran 1990 tarihinde Balıkesir'in Bandırma ilçesinde dünyaya geldim.İlköğrenimimi Kültür ve eğitim Vakfı Özel İlköğretim Okulu'nda tamamladıktan sonra,ortaöğretim yaşantıma Şehit Mehmet Gönenç Lisesi'nde devam ettim.2008 yılında buradan mezun oldum. Aynı yıl içerisinde Öğrenci Seçme Sınavında Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Fransızca Ağırlıklı Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümüne kayıt oldum.Bir yıl burada öğrenim gördüm.Ardından tekrar sınava girerek 2010 yılında Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi İngilizce Öğretmenliği Bölümünü kazandım.Halen burada öğrenimimi sürdürmekteyim.İyi derecede İngilizce ve Fransızca bilmekteyim.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.